

jsou předpoklady § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s. Ač nebylo toto rozhodnutí vyhotoveno ve formě usnesení a nebylo zvláště vydáno, podrželo přece svou povahu jako samostatné usnesení, které může býti napadáno jen rekursem, a žalovaná, která ve hlavní věci zvítězila, a tudíž proti rozsudku prvního soudu odvolání podati nemohla, byla oprávněna podati rekurs proti rozhodnutí o změně žaloby, neboť jen tím způsobem bylo lze zabrániti, by toto rozhodnutí nenabylo právní moci neodvisle od hlavní věci. Rekurs žalované byl tedy přípustný, avšak nebyl věcně opodstatněný. V souzeném případě jest přisvědčiti soudu první stolice, že nejde o změnu žaloby v pravém smyslu; vždyť se nezměnil žalobní důvod ani se nerozšířilo žalobní žádání, nýbrž místo předmětu původně žádaného žádá se interese (§ 235 čtvrtý odstavec c. ř. s.). Ježto jde o případ § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s., nevztahují se naň předpisy § 235 první odstavec o vyloučení příslušnosti procesního soudu, což ovšem neznamená, že by soud nemusil před rozhodnutím sporu přiměřenost požadovaného interese věcně přezkoumati. Otázkou příslušnosti soudu se neměl soud druhé stolice vůbec zabývati vzhledem k předpisu § 29 j. n.

Čís. 13187.

Přiznání zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. nevadí, že oprávněný nepředložil, oznamuje svůj nárok, platební rozkaz o dani z příjmu za rok 1920 ani vysvědčení obecního úřadu o majetkových a příjmových poměrech členů své rodiny. Stačí vysvědčení příslušné berní správy, že jeho příjem vzatý v roce 1920 za základ vyměření daně z příjmu nedosahoval 15.000 Kč a že ostatní zdaněné příjmy patřily jeho manželce.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, Rv II 380/33.)

Žalobce, bývalý lesní na panství žalovaného, domáhal se na žalovaném na základě zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., zvýšení svého dosavadního výslužného a důsledkem toho doplatku za uplynulou dobu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud přiznal žalobci požadované jím zaopatřovací požitky podle zákona čís. 130/21, ačkoli žalobce nevyhověl předpisu prováděcího nařízení čís. 189/21 k § 9 řečeného zákona a nepředložil žalovanému, když mu oznamoval nárok na zaopatřovací požitky, ani platební rozkaz o dani z příjmu za rok 1920, ani vysvědčení obecního úřadu o majetkových a příjmových poměrech členů své rodiny. Než k názoru odvolatelovu, že bez předložení těchto dokladů při oznámení

nároku na požitky podle zákona čís. 130/21 neměly požitky ty býti žalobci přiznány, nelze v projednávaném případě přisvědčiti. Zákon čís. 130/21 stanoví v § 9, že, převyšuje-li součet zaopatřovacích požitků a jiných příjmů podléhajících dani z příjmu — nečítajíc v to příjem členů rodiny — podle poslední výměry 15.000 Kč, jest o tento rozdíl zaopatřovací požitky snížiti. Zákon sám neustanovuje, jak a čím jest prokázati tento předpoklad nesnížení zaopatřovacích požitků, pokud se týče přiznání jich ve výši určené zákonem. Žalobce předložil vysvědčení příslušné berní správy, že jeho příjem vzatý v roce 1920, to jest při »poslední« výměře daně z příjmu (srov. nařízení k § 9 zákona) za základ vyměření daně nedosahoval 15.000 Kč a že ostatní zdaněné příjmy patřily jeho manželce. Tímto vysvědčením jest pokládati a odvolací soud právem pokládal předpoklad přiznání zaopatřovacích požitků podle zákona čís. 130/21 bez snížení u žalobce za prokázáný. Žalobce předložil ono vysvědčení žalovanému při tom, když mu svůj nárok na zvýšení zaopatřovacích požitků podle zákona čís. 130/21 oznamoval. Jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že přiznání zaopatřovacích požitků nevadí, že žalobce nepřiložil k onomu oznámení platební rozkaz z roku 1920 a vysvědčení obecního úřadu o majetkových a příjmových poměrech členů své rodiny. Účelu, jemuž mělo sloužiti předložení uvedených dokladů při oznámení nároku na zaopatřovací požitky podle zák. čís. 130/21, aby totiž žalovaný nebyl v pochybnostech, zdali předpis § 9 uvedeného zákona o snížení zaopatřovacích požitků u žalobce má, pokud se týče nemá místo, bylo předložení zmíněného vysvědčení vyhověno a vysvědčení ono bylo postačující náhradou za platební rozkaz a vysvědčení obecního úřadu.

Čís. 13188.

K poznámce výhrady pořadí ve smyslu § 37 III. dílčí novely k obč. zák. nelze přihlížeti, stala-li se až po poznámce zahájení dražebního řízení.

Třebaže zápis zástavního práva v pořadí vymazaného zástavního práva nabyt formální právní moci, nevadí to právu zadnějších věřitelů vznést proti pořadí tohoto zástavního práva odpor podle § 213 ex. ř. a exekuční soud jest pak povinen zkoumati, zdali hypotekární věřitel s hlediska hmotněprávního žádaného pořadí skutečně nabyt.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1934, R I 1268/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, vyhověl soud své stolice odporu vymáhajícího věřitele proti příkázání pohledávky Dr. S-a v pořadí vymazané pohledávky Aloisa V-a a nepřikázal pohledávku v tomto pořadí. D ů v o d y: Zástupce vymáhajícího věřitele vznesl odpor proti pořadí pohledávky Dr. S-a z důvodu, že si tento věřitel podle § 37 novely k obč. zák. vymohl v pořadí